

Fișa resursă: Învățarea prin consiliere (Consilierea învățării)

Trunchiul D al modulului de formare

Titlul fișei : **Învățarea prin consiliere și abordarea umanist-emoțională în pedagogie: a împărtășirea cu scopul de a pune în valoare**

1/ Starea locurilor

Complexitatea lumii contemporane și diferitele nevoi educaționale ale elevilor impun școlii incluzive să dezvolte noi strategii și metode de intervenție pentru a avansa spre personalizarea propunerilor educaționale.

Contextul luat în considerare este cel al pedagogiei, în special analiza specificității nevoilor educaționale ale fiecărui elev.

2/ Demonstrație

Această analiză încearcă să demonstreze că, prin abordarea umanist-afectivă și prin teoria consilierii învățării, este posibil să se atingă un nivel bun de educație incluzivă, datorită faptului că profesorul trebuie să deseneze o parte a dinamicii psihologice a cursantului pentru a realiza o învățare ideală.

În consecință, teoria învățării prin consiliere pare a fi un instrument util pentru identificarea potențialului elevilor, diversificarea acțiunilor de formare și garantarea tuturor oportunităților de succes.

În sprijinul acestei demonstrații, vom sublinia principalele trăsături ale Consultării Psihologice și Consilierii învățării.

Vom sublinia apoi implicațiile consilierii în domeniul pedagogiei, referindu-ne la aplicațiile sale concrete în clasă sau în diferite stadii de învățare, și vom discuta în cele din urmă dezvoltarea strategiilor și metodologiilor inovatoare de predare. alternative care pun elevul în centrul procesului de învățare.

Învățarea prin consiliere (Consilierea învățării)

1) Introducere

Modelul didactic consilierii învățării (C.I.), dezvoltat de Charles A. Curran și asistenții săi, a primit recent o mare atenție din partea educatorilor și a profesorilor.

Scopul acestei reflecții asupra acestui model este identificarea **principalelor componente și a dinamicii psihologice** care apar în învățarea creativă, urmărirea relației dintre profesor și student, pentru a reflecta asupra condițiilor în care are loc învățarea, obstacolele care pot apărea în programele de formare, precum și rolul jucat de cei care învață conținut nou.

Scopul principal al acestei reflecții este de a clarifica legătura dintre concepția unitară despre om, cu toate componentele psihologice care stau la baza acestuia și învățarea.

Unii profesori folosesc această metodă sau intenționează să o folosească, dar numai un număr mic dintre ei au analizat natura, amploarea și importanța acesteia. Consilierea-învățare nu este o intervenție care poate fi identificată cu psihoterapia sau cu o învățatură simplă, dar poate avea efecte terapeutice profunde în timpul procesului de învățare.

Nu poate fi asimilat unui sprijin simplu afectiv: dacă nu există empatie între consilier (profesor) și pacient (student) și dorința de a se sprijini reciproc, rezultatele obținute nu vor fi satisfăcătoare.

Nu este vorba numai de furnizarea de sfaturi sau de sprijin; adesea componenta de ascultare și disponibilitatea sunt importante; dar nu este o simplă ascultare, plină de empatie și referințe, are nevoie de pași, o metodă și un proiect de director.

În calitate de profesori, suntem obișnuiți să lucrăm zilnic în domeniul delicat al învățării consilierii. Vorbirea oferă cursanților o direcție, este un ajutor pentru cei care, în cele din urmă, nu știu cu adevărat care este scopul învățării, cu siguranță nu este o sarcină ușoară pentru noi.

Elevii care urmează să studieze un subiect nou, un subiect nou, au nevoie ca lecția să nu fie impusă, ci mai degrabă să fie împărtășită, înțeleasă.

În acest concept se găsește unul dintre aspectele centrale ale afacerii lui Curran.

Acordarea statutului acestei relații nu este ușoară. În Italia, literatura privind învățarea prin consiliere este destul de slabă. Practica în școli, aproape neglijabilă.

2) Charles A. Curran

Curran, precum și alți reprezentanți ai predării umaniste a limbilor, nu au avut nici o pregătire profesională în domeniul educației.

A avut un doctorat în psihologie de la Universitatea de Stat din Ohio și a lucrat mai mult de 35 de ani în domeniul consultanței.

În ultimii 15 ani, a realizat cercetări privind învățarea în rândul adulților, cu scopul de a testa și de a dezvolta propriile teorii despre psihologia învățării.

El a abordat predarea prin încercarea de a aplica psihologia și psihoterapia umanistă care au fost aduse prin consiliere psihologică, învățată de la Carl R. Rogers.

Transpus în domeniul pedagogico-lingvistic, metoda dezvoltată de Curran sugerează că relația optimă care trebuie stabilită între profesor și student este similară cu cea stabilită între consilier (terapeut) și client (pacient).

În domeniul psihoterapiei, pacientul / pacientul este astfel asimilat persoanei aflate într-o situație de învățare, ca adult cu probleme de învățare, iar consilierul / terapeutul pentru profesor

Atenția este, prin urmare, axată pe **sfera afectivă** a cursantului, principala preocupare a acestei metode, precum și cea a altor abordări umaniste-afective, fiind eliminarea sau cel puțin atenuarea tuturor surselor de **stres și angoasă**.

3) O tehnică psihologică: consilier și pacient

Consilierea (consilierea psihologică) este o tehnică psihologică care trece printr-o procedură bine definită și împărțită în 5 faze distincte:

1. Formularea problemei: persoana este negativă față de sine și trebuie să se deschidă

2. Analiză: este o fază de introspecție mai pozitivă, în timpul căreia persoana, odată ce reacția negativă a trecut, poate distinge în lumină pozitivă motive și valori care au fost ascunse anterior

3. Rezumat: aceasta este etapa în care persoana începe să stabilească o legătură între toate problemele sale și să înțeleagă, din starea sa trecută și actuală, cum au apărut problemele sale

4. Planificare : persoana anticipează noi alegeri și o modalitate mai potrivită de a acționa

5. Re-evaluare : persoana reevaluează experiențele pe care le-a experimentat și le internalizează, conștientizându-le

Atitudinea consilierului față de Pacient este deschisă, fără prejudecăți, pozitivă.

Modul în care lucrează cu celălalt este de a reproduce, cu propriile sale cuvinte, ceea ce spune pacientul (aproape că îl traduce), acționând ca o oglindă.

Pacientul, observându-se prin consilier, se îndepărtează de problemele sale (care părea insolubil), le privește cu un fel de detașament și dintr-un alt punct de vedere.

Feedback-ul de la consilier permite pacientului să identifice noi perspective și să dezvolte noi soluții prin înțelegerea și aprobarea pe care le-au primit.

Scopul final al acestui proces este **auto-realizarea**.

Consilierul nu trebuie să dea ordine sau direcții, ci trebuie să contribuie la creșterea, **să conștientizeze lucrurile și să facă alegeri în mod independent**.

Realizarea de sine, percepția de sine ca PERSON ca întreg, valoarea fiecăruia, sunt elemente cruciale în procesul de învățare al lui Curran.

4) Consiliere terapeutică și învățarea prin consiliere

La sfârșitul anilor '50, modelul educațional al învățării consilierii a avut ca scop studierea **dinamicii psihologice** implicate în învățarea adulților, în special în învățarea limbilor străine, mai degrabă decât dezvoltarea **unui model didactic**.

A fost pentru că multe dintre barierele menționate de persoanele aflate într-o situație de învățare erau foarte apropiate de cele întâlnite de pacienții din psihoterapie și de consiliere că ideea că, dacă experții didactici au fost instruiți să pună în aplicare sensibilitatea și abilitățile consiliului, această experiență duală ar putea duce la schimbări semnificative în modul de învățare și în relația reciprocă dintre profesor și elev.

Reducerea decalajului dintre consiliere și învățare înseamnă o abordare integrată a predării, care se referă la conștientizarea și singularitatea consilierii și psihoterapiei, precum și integrarea lor în educație.

5) Diferitele etape ale învățării

Metoda Curran se bazează pe convingerea că relația dintre profesor și student ar trebui să fie similară cu cea dintre **consultantul clinic și pacient**.

Învățarea prin consiliere, precum și consilierea clinică, implică 5 etape în care studenții dobândesc autonomie și control asupra temelor studiate:

1. Elevii sunt grupați împreună în clasă: la început ei depind în întregime de profesorul-consilier, dar sunt încurajați să se conecteze cu profesorul și unul cu celălalt. Ei discută idei, puncte de gramatică, sintaxă, matematică ... despre care profesorul aduce încet și într-un mod "binevoitor" cuvintele, structurile, formulele corespunzătoare;

2. În timp ce elevii încep să ia curaj și să se familiarizeze unul cu altul, încearcă să folosească aceste structuri: în această fază, profesorul continuă să dea sfaturi;

3. pe măsură ce progresează elevii, ele devin tot mai puțin dependente de sugestiile profesorului, care de atunci devin o sursă care alimentează corectarea erorilor

4. când elevii au o bună cunoaștere a disciplinei, ei au nevoie de profesor numai în cele mai dificile domenii: gramatică, vocabular, formule matematice,

5. În ultima etapă a procesului de învățare, elevii devin complet independenți și **comunicarea spontană** apare: prezența "tăcută" a profesorului este limitată la asigurarea exactității gramaticale, lexicale, matematice, ...

La sfârșit, acordând o atenție deosebită nevoilor elevului, profesorul îi ajută să treacă de la dependența totală la independență și **încredere în sine**.

O nouă metodă de predare

În primele 3 faze, elevul primește ajutorul profesorului, deoarece schimburile dintre elevi nu sunt directe, ci prin medierea profesorului.

Elevii formează mesaje pe care ceilalți studenți le repetă.

Aceste mesaje sunt înregistrate, auzite și înregistrate ulterior. În transcripție, care constituie "textul" asupra căruia trebuie să funcționeze întreaga clasă, găsim cuvintele apropiate explicării termenilor echivalenți în limbajul matematic sau specific subiectului predat.

Prin urmare, **oralul** este prioritatea de vârf, cuvântul scris fiind retrogradat la marginea practicii pedagogice.

Elevii sunt actorii reali în procesul de învățare; ei decid pentru ei înșiși conținutul dialogurilor lor și este interesul lor să-și ghideze activitățile lingvistice

6) Educația umanistă

Chiar dacă țin cont de "nevoile" cursantului, metodele bazate pe comunicare care datează din anii 1970 și 1980 încă nu acoperă decalajul dintre metodele directe și cele formale: pe de o parte, atenția este axată pe cursant și pe cealaltă pe procesul de învățare.

Dimpotrivă, a fost luată în același timp un pas decisiv în această direcție prin așa-numitele abordări "umaniste-afective", care iau ca referință teoretică psihologia umanistă a lui A.H. Maslow și a lui C. Rogers. Acestea pun elevul în centrul procesului de învățare și iau în considerare **factorii psihologici** care pot afecta pozitiv sau negativ acest proces.

Pe de o parte, există propoziții pedagogice capabile să reducă rezistența psiho-emoțională (percepția negativă de sine, o relație cu alți studenți bazată pe concurență, o relație conflictuală cu profesorul), pe de altă parte, Aplicarea învățării într-un context mai larg al dezvoltării și creșterii personale, conectarea acesteia la interese, motivații, relevanța a ceea ce elevii au învățat în timpul vieții, stilul lor propriu învățarea, dar, în primul rând, abilității lor de a-și asuma propriul învățare, deoarece pentru cursant întrebarea nu este de a învăța, ci mai ales **de a învăța cum să înveți, cum să crești un climat care să promoveze învățarea în loc să o blocheze? Și când apar aceste blocaje?**

Răspunsul la aceste întrebări este diferit de la o metodă la alta: abordarea **"Răspunsul fizic total"** propune stabilirea unei legături între cuvânt și acțiune, prin care "ordinele" de către profesor corespund răspunsurilor fizice (stai jos, ridică-te, mergi la fereastră) a elevilor. Ultimul, pentru o scurtă perioadă de timp, ascultă și internalizează conținutul de conținut, fără a trebui să "producă" ceva în schimb.

În "Metoda Tăcută" din Gattegno, pe de altă parte, profesorul, după propunerea unor activități, este retras, permite elevilor să joace, să descrie și să comenteze ceea ce fac. de a face, pur și simplu pentru a le aproba cu noduri.

În **"Metoda sugerată"** a bulgarului G. Lozanov, lucrarea este subliminală și constă în pregătirea unui cadru confortabil, folosind muzică, tehnici de relaxare, dans, mișcare, ...

Conținutul sugerat de profesor (și înregistrat la un nivel inconștient) este analizat mai târziu prin conversații, jocuri, jocuri de rol, ...; profesorul se străduiește să nu "invadeze" sfera elevului, ci mai degrabă să sugereze lucruri (de aici și numele "suggesopedy") și să facă recomandări.

7) Cunoștințe intelectuale și cunoștințe umaniste

Consilierea (consilierea psihologică) și terapia nu sunt invenții recente, ci datează din vremea lui Aristotel, Sf. Augustin, Sf. Thomas Aquinas, care a descris prima consiliere ca luând sfatul la fel ca cineva care gândește înainte de a lua o decizie. Tradiția occidentală pre-carteziană a avut deja în vedere importanța considerării ființei umane **în ansamblu.**

Curran consideră că această tradiție ar putea fi îmbunătățită prin integrarea noilor cunoștințe oferite de umaniste. Din secolul al XX-lea, dezvoltarea psihoterapiei și consilierii a făcut posibilă o mai bună percepere **a unității**

ființei umane, atât **a minții** cât și **a corpului**. Această călătorie ne-a ajutat să înțelegem mai bine modul în care toate funcțiile fizice și emoționale sunt integrate, în special în contextul activităților de învățare.

Gândirea modernă a suferit de la Descartes o separare clară între realitatea materială (**res extensa** - substanța corporală, cine știe, **behaviorismul**) și realitatea spiritual-intelectuală (**res cogitans**, substanța gânditoare, cunoaștere, **psihologie cognitivă**). Cunoașterea este concepută într-un mod clar și independent, dincolo de persoana însuși, de elementele sale emoționale și emoționale.

În plus, la originea cunoașterii există îndoieli. Omul lui Descartes este împărțit, tăiat în două.

Potrivit Curran, nu învățăm prin dubii, dimpotrivă, acest mod de gândire duce la o relație negativă între student și profesor.

În loc să ascultăm și să încercăm să înțelegem, ne concentrăm pe obiecții și dificultăți de rezolvat.

Această îndoială contrastează cu modul în care consilierul înțelege pacientul în timpul terapiei sale de consiliere.

Consilierul este profund implicat într-o relație cu altul care este necondiționat pozitiv.

În plus, progresele în psihologie și psihoterapie care se referă la consiliere au determinat Curran să redescopere sensul și importanța viziunii **ființei umane în ansamblu**.

BIBLIOGRAFIE

Association for the Advancement of Psychotherapy., (1955). "American Journal of Psychotherapy," Volume 9.

· C. Kevin Gillespie (2001). "Psychology and American Catholicism: From Confession to Therapy?"

· Charles Arthur Curran (1976). "Counseling-learning in Second Languages". Apple River Press.

· Curran, Charles A. "The concept of sin and guilt in psychotherapy." Journal of Counseling Psychology, Vol 7(3), 1960.

· Curran, Charles A. (1963). "Counseling, psychotherapy, and the unified

person". J Relig Health.

- Douglas (Doug) Bower (2000). "The Person-Centered Approach: Applications for Living". iUniverse.
- Janisse, J. Roland (1 January 1973). "Review of Counseling - Learning: A Whole-Person Model for Education". Journal of Religion and Health.